

SCHEIDSRECHTER VERHAAL.

Ik ben pas laat aan een teamsport begonnen omdat ik als kind moest turnen. Mijn vader was turnleraar in Oosterbeek en wij woonden naast de zaal waarin de turnvereniging z'n oefenavonden had. Ook mijn 2 broers moesten en zouden die sport beoefenen alhoewel we volstrekt talentloos waren. Ik heb het nog het langste vol gehouden omdat we een gezellig groep hadden waarmee we wel succesvol kastspringen met springplank en later tafelspringen met minitramp deden. Vanaf het moment dat studies af liepen en militaire dienstplicht vervuld moest worden viel die groep enigszins uiteen en mocht en ging ik aan een nieuwe teamsport denken. Met een vriend tennissen geprobeerd maar die liep niet op alle ballen, niet fanatiek genoeg naar mijn zin. Met een andere vriend volleybal geprobeerd maar daar werd ik niet moe genoeg van. Verhuisd naar Renkum en daar zelf dan maar basketbalvereniging Pluto in Wageningen opgezocht. Dat was na 3 jaar bestaan van Pluto en ik mocht direct met HS 1 meetrainen. Dat was natuurlijk omdat er geen ander seniorenteam beschikbaar was want basketbal technisch was ik een nul. Dit een na een jaar en veel geleerd te hebben ben ik gepromoveerd naar het HS 2 team en kon daar een zodanig redelijk balletje gooien dat ik aan de competitie mee mocht doen. Ik deed daar vreselijk goed m'n best want verliezen had ik een bloedhekel aan. Die wedstrijden werden toentertijd altijd geleid door 1 scheidsrechter van beide partijen en dat mondde toen vaak uit tot zeer partijdig fluiten en soms werd het een wedstrijd van de scheidsrechters onder elkaar. Dat irriteerde zo sterk dat ik dacht dat kan toch beter en met Harry Jonker als mentor heb ik 2 cursussen achter elkaar gedaan om samen met Harry voor de bond te gaan fluiten. Als onafhankelijk (neutraal) scheidsrechter werden we vanaf seizoen 91/92 het land in gestuurd en dat voelde lekker en goed. In het seizoen gingen we ieder weekend ergens een wedstrijd fluiten en hoe hoger we kwamen te acteren des te leuker het werd. In 't begin was het nogal eens moeilijk met verenigingswedstrijden. In die teams kwamen nogal eens gefrustreerde dames en heren in het veld waartegen het moeilijk optreden was. Die hadden de hele week hun agressie niet kunnen uiten en gingen zich ruim te buiten. Het ging dan vaak om onderwijzers, ambtenaren en zelfs politie mensen. Ik ben zelfs een keer bij m'n strot gegrepen door een man die achteraf bleek bij de Rijkspolitie te werken. Verder bleef het veelal bij opmerkingen, gebaren en negatieve houdingen. Gelukkig zijn basketbal scheidsrechters nog steeds redelijk onschendbaar en kunnen ze hun vak nog steeds goed uitoefenen. Een beetje autoriteit uitstralen kan geen kwaad maar gevoel voor het spelletje is nog steeds het allerbeste. Naar mate je hoger fluit komt dat steeds meer van pas en wordt het steeds meer gerespecteerd door spelers. Coaches kunnen zich nog wel eens minder respectvol opstellen, vooral degenen waarvoor winnen de enige optie is. Ze vergeten dan dat ze ook een voorbeeldfunctie en moeten daar dan even stevig op gewezen worden. Door de bank genomen geeft het een voldaan gevoel als je een wedstrijd naar behoren hebt gefloten en bedankt wordt door spelers en coaches. Het mooiste is dan een compliment van de verliezende coach die de arbitrage als prettig ervaren heeft en dat is me met enige regelmaat overkomen. Na ruim 30 jaar fluiten kijk ik voldaan terug op deze carrière en ga het stokje over geven aan